

[Berlau]

var, om Folketinget lammede regeringen. Det er de konkrete punkter, den dagsorden, der er fremsat her, tager stilling til. Der er spørgsmålet om, at der er konstateret et flertal imod regeringen, så at den ikke kan komme igennem med væsentlige dele af sin politik, og der er spørgsmålet om, at regeringen internt er uenig på en række væsentlige områder. Det er den realpolitiske situation.

Det nytter ikke noget, at Socialdemokratiet har aversioner imod Fælles Kurs, og at et eventuelt regeringsskifte skal vente, indtil Socialdemokratiet har fået samlet sig sammen.

Selvfølgelig skal vi ikke være bestemmende for, hvorledes Socialdemokratiet skal stemme, men de skal ikke komme og sige, at den argumentation og den politik, der er lagt frem i forhold til dagsordenen her, ikke er realistisk. Den realpolitiske situation i dag er taget på kornet. Jeg tror, at Socialdemokraterne skulle have ladet portvinsflasken stå her til morgen.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal sige til hr. Berlau, at jeg naturligvis grundlæggende er enig i, at der skal føres oppositionspolitik i det her land. Hvis bare ét medlem af Fælles Kurs kunne komme op og fortælle mig, om der er begrundet håb om, at en afstemning om mistillidsdagsordener i dag ville ende med andet end en tillidsdagsorden, en tillidserklæring til regeringen, så syntes jeg, at der var idé i det, man har gjort. Men man har skullet flagre lidt rundt omkring og vise, at man er stor og kan sætte mange ord ned på et stykke papir. Det synes vi i er dygtige til, meget dygtige, nemlig at sætte mange ord ned på et stykke papir.

Men prøv at arbejde lidt realistisk med de holdninger, der kommer til udtryk her i Folketinget, når det drejer sig om den generelle økonomiske politik, og med, hvad der i øvrigt sker i samfundet.

Det kan godt være, at man ikke har tid til at undersøge forholdene, men realiteten er, at Fælles Kurs har sørget for, at regeringen får et tillidsvotum, og det siger vi så tillykke med til Fælles Kurs.

Fischer (KF):

Hr. Kaj Poulsen tog sit udgangspunkt i debatten om den danske betalingsbalance og de

ytringer, der har været i ind- og udland i den seneste tid om det spørgsmål.

Jeg synes, det kan være berettiget at stille det spørgsmål: Hvem vil være bedst egnet til at løse det problem? Er det en regering som den borgerlige firkloverregering, der har fremlagt en klar politisk strategi for at løse betalingsbalanceproblemet bestående af en opsparingsstrategi og en produktionsstrategi, der har høstet anerkendelse både i indland og i udland, og som vi kan glæde os over at arbejdsmarkedets parter har udtrykt tilfredshed med? Er det en sådan regering, der arbejder på et solidt grundlag, eller er det et usikkert alternativ af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, der er enige eller uenige – ja, det ved vi jo egentlig ikke – om hovedlinjerne i den økonomiske politik?

Så siger hr. Kaj Poulsen, at ingen af de grundlæggende problemer er løst. Jo, hr. Kaj Poulsen, jeg synes, mange af de grundlæggende problemer er løst. Ser man på denne regerings resultater, ser man, at renten og inflationen er halveret. Vi har haft en stabil kronekurs. Det er ting, der har haft en varig gavnlig virkning for det danske samfund. Der er skabt et statsoverskud, hvor der før var et gabende underskud. Investeringerne er steget 80 pct. i faste priser, og dermed har vi nået et investeringsniveau, der svarer til vore vigtigste konkurrenters i den vestlige verden.

Vi har en beskæftigelse i den private sektor, der er steget med 180.000. Ja, rent faktisk har vi aldrig tidligere haft så mange i arbejde. Det fremadrettede er i orden. Teknologiudviklingen, moderniseringen af den offentlige sektor og den økonomiske politik er lagt om generelt, så vi nu lægger mere vægt på opsparing i det danske samfund. Det lånefinansierede forbrug er på retur. Eksportpakken og omlægningen af arbejdsgiverafgifterne er nye, stærke instrumenter i denne indsats og er som sådan blevet anerkendt af arbejdsmarkedets parter.

Jeg synes, at denne regering har vist handleevne og har vist evne til at løse nogle fundamentale problemer, også på den udenrigspolitiske scene. Man må nok sige, at den danske regering har høstet megen anerkendelse for den måde, den varetog formandskabet på i det halve år, den havde formandskabet i EF. Der var endda en udenlandsk statsleder, der som en cadeau til den danske statsminister sagde, at det